nec ideo due dilectiones sunt ĩ trinitate· qꝛ
dilectio que ꝓprie spũssanctꝰ est· est dilectio
que trinitas est· nõ tñ ipsa trinitas est· sicut
spũssanctus est essentia que trinitas est· nõ
tñ ipse trinitas est· Ita in trinitate sapiã est
que est pater ⁊ filiꝰ ⁊ spũssanctꝰ· que ẽ essen-
tia diuina· ⁊ tñ filius est sapiã que nõ est pr̃
vel spũssanctus· Nec ideo due sapiẽ ibi sunt
qꝛ sapiã que ꝓprie est filius: est sapiã que est
trinitas· ipsa tñ nõ est trinitas sicut filius est
essentia q̃ est trinitas· ipse tñ nõ est trinitas·

¶ Qua rõne pater nõ dicit͂ sapiens ea sapi
entia quaꝫ genuit eadem videt͂ debere dici
ꝙ non sit diligens pater vel filius dilectione
qua ab vtroqꝫ ꝓcedit· h

Preterea diligẽter notandũ est ꝙ ea rõne qua pater nõ dicit͂ sa
piens ea sapiã quã genuit· videt͂ fore dicen
dum ꝙ pater nõ diligat filium vel filiꝰ patrẽ
ea dilectione que ab vtroqꝫ ꝓcedit· s· que ꝓ
prie spũssanctus est· Sicut eñ idem est deo
sapere qꝺ esse· ita est ei ideꝫ diligere qꝺ esse·
Ideoqꝫ sicut negat͂ pater esse sapiens sapiã
quam genuit· qui si ea diceret͂ sapiens· non
ipsa ab eo: sꝫ ipse ab ea intelligeret͂ esse· Ita
videt͂ nõ debere ꝯcedi ꝙ pr̃ vl̃ filius diligat
dilectione que tm̃ spũssanctꝰ est· qꝛ si ea· dili
git pater vel filiꝰ· nõ spũssanctus videt͂ esse
a patre ⁊ filio· sed pr̃ ⁊ filius a spũsancto· qꝛ
idem est ibi diligere qꝺ esse· At supra dictuꝫ
est· atqꝫ autoritate Augꝰ· sancitũ· ꝙ in trini-
tate tria sunt vnus diligens eum qui de illo
est· et vnus diligens eum de quo est et ipsa
dilectio· ⁊ non est aliquis duorum quo geni-
tus a gignente diligitur ⁊ genitorem suũ di-
ligit· Quibus ṽbis apte significat͂ patrem fi
lium· ⁊ filiũ patreꝫ diligere· ea scꝫ dilectione
que nõ est aliquis eoꝝ· sed tm̃ spũssanctus·
Cum idem ꝰ sit ibi diligere qꝺ esse· quõ dicit͂
pater vel filiꝰ nõ esse ea dilectione qua alter
alterum diligit· Cum ideo pater neget͂ sape
re sapiã quã genuit ne ea esse intelligat͂·

¶ Et hec questio inexplicabilis est que
excellit infirmitatem hominis· i

Difficilem mihi fateor hanc questionem ꝑcipue cum ex ꝑdictꝭ
oriatur que similem videt͂ habere rationeꝫ·
qꝺ mee intelligentie attendens infirmitas
turbat͂· cupiens magis ex dictis sanctoꝝ re-
Hylariꝰ· ferre q̃ꝫ afferre· Optimus eñ lector est inq̃t
Hylarius in· j· li· de tri· qui dictoꝝ intelligen
tiam expectet ex dictis potius q̃ꝫ imponat· et
retulerit magꝭ q̃ꝫ attulerit· neqꝫ cogat id vi-
deri dictꝭ ꝯtineri qꝺ añ lectionẽ ꝑsumpserit
intelligẽd· ũ Cũ ꝰ de rebꝰ dei sermo ẽ· ꝯceda
mus deo sui cognitionẽ dictisqꝫ eius pia ve-
neratione famulemur· Inuestiget ergo dili
genter pius lector rõnem dictorũ si forte di
ctorum aliquã valeat reperire causam qua
nota ipsa ꝑmissa questio aliquatenꝰ explica
ri valeat· Ego aũt hanc questionem nõ ab-
soluens· sed errorem excludens ꝓfiteor nõ
esse dictum patrem diligere filium vel filiuꝫ
patrem· ea dilectione que ab vtroqꝫ ꝓcedit
que nõ est aliquis eorũ· sed tm̃ spũssanctus
tanq̃ꝫ ea dilectione pr̃ sit vel filius· Sed sic
ea pater diligit filiũ ⁊ filius patrem vt etiam
pater ꝑ se ea que ipse est dilectiõe diligat· sic
⁊ filius· non aũt sic vt pater ꝑ se nõ diligat ⁊
filius· sed ꝑ eam tantũ· Quis hec in illa trini
tate inquit Augꝰ· opinari vel affirmare pre
summat· Eam tñ questionẽ lectorũ diligen-
tie plenius diiudicandã atqꝫ absoluendã re
linquimus ad hoc minus sufficientes·

Hec est distinctio tricesima secunda huiꝰ pri
mi libri. In qua magister post q̃ꝫ assignationem quo-
rundam appropriatorum determinauit quasdaꝫ du
bitationes ex assignatione hm̃oi emergentes deter-
minat. Et tria facit. Naꝫ primo determinat qualiter
ꝑsone comparantur ꝺm ꝓprium ⁊ appropriatuꝫ. spũs-
sancti. Secundo quomodo circa appropriatum filij
Tertio quomodo circa vtrunqꝫ simul. Primũ facit
a principio distinctionis vsqꝫ ibi. Preterea diligen
ter est inue. Secũdum ab inde vsqꝫ ibi. Preterea di
ligenter est notandum. Tertiuꝫ vero ab inde vsqꝫ ad
finem distinctionis. Et tm̃ de sententia huiꝰ distin-
ctionis in generali. In speciali sentẽtia magistri stat
in tribus ꝓpositionibus. quarũ prima est hec: Pa
ter ⁊ filius diligunt se mutuo. spũssanctꝰ ab ipsis ꝓ
cedente. Hanc magister ꝓbans querit. An pater et
filius diligunt se. spũssanctꝰ ab ipsis ꝓcedente. Et
arguit ꝙ nõ. Nam diligere ⁊ esse in diuinis sunt idẽ
si ergo pater ⁊ filius diligunt se. ss. ⁊c. videtur ipsos
habere esse ꝑ spũmsanctum. qꝺ absurdum est. Et ma
gister respondet ꝙ pater ⁊ filius diligunt se capiẽdo
diligere notionaliter. s. ꝓut ideꝫ est qꝺ cõmunis spi
ratio. ⁊ sic differt diligere ab essentia ꝺm rõnem. et ꝑ
ꝯsequens factum argumentum ꝓ illa ꝑte nõ ꝯcludit
Secunda ꝓpositio est hec. Nec pater nec filiꝰ sapit
sapientia genita vel nascente. Hanc ꝓpositioneꝫ ma
gister ꝓbans tres determinat questiones. Prima ẽ
Utrum pr̃ dicit͂ sapiẽs sapiã quaꝫ genuit. Et arguit
ꝙ sic. quia pater diligit amore qui ab ipso ꝓcedit.
ideo videt͂ ꝙ etiam sapit sapiẽtia eadem quã genuit.
Et respondet ꝙ ista nõ est ꝯcedenda. pater sapit sapi
entia genita. seu pater sapit ꝑ illam sapientiam quaꝫ
genuit. ne filius qui est sapientia genita videat͂ esse
causa sapientie in patre. ⁊ hoc confirmat autoritate
beati Augustini. Secũda questio est. Utrum filius
sit sapiens sapientia genita vel ingenita. Et respon-
det magister dicens. ꝙ filius debet dici sapiens sapi
entia ingenita. eo ꝙ ipse sit sapiẽs sapiã genita. sicut
pr̃. Circa qꝺ notandũ ꝙ iste due ꝓpositiões. s. pr̃ ẽ
sapiẽs sapiã ĩgenita ⁊ filiꝰ ẽ sapiẽs sapiã ĩgenita, sũt

http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-333/0089
TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG